

Değerli İstinye Ailesi,

KADAM Bülteninin Kasım 2024 sayısında ele aldığımız konulardan birincisi Türkiye'nin diaspora diplomasisi. Günümüzde kendi yurdunun sınırları ötesinde başka bir coğrafyada yaşamakta olan insanların sayısı 280 milyondan fazladır. İnsanların göç etmesine, savaş, siyasal baskılar, yoksulluk ve iklim değişikliği gibi mücbir sebeplerin yanı sıra, son 30-35 yılda artan küresel değişimler de neden olmaktadır. Bu süreçte, yollara düşen bireyler ve insan grupları, gittikleri ülkelerde can güvenliği ve refah bulmayı ümit etmektedirler. Böylece, tarih boyunca olduğu gibi, gidip yerleşilen ülkelerde *diasporik* bir yaşam başlatmakta, etnik ve kültürel özelliklerini muhafaza etmeye çalışmaktadırlar.

Türkiye'nin de, yirminci yüzyılın ikinci yarısında başlayan iş gücü göçüyle günümüzde Avrupa'da yaklaşık 6 milyon Türk yaşamaktadır. İş gücü göçünün üzerinden geçen 63 yılın ardından, özellikle en çok Türk'ün yaşadığı Almanya başta olmak üzere Avrupa ülkelerinde bir Türk diasporasından söz etmek mümkün hale gelmiştir. 14-16 Ekim 2024 tarihlerinde Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesinde "Türk Yüzylında Birinci Türk Diasporası Sempozyumu" tertip edilmiştir. Sempozyuma 5 kıta ve 33 ülkeden katılım olmuş, böylece konu kamu kuruluşları, akademi, sivil toplum ve diaspora temsilcileri tarafından enine boyuna irdelenmiştir. Bu sayımızda Sempozyuma katılan ve iki panelde tebliğ sunan, ayrıca kapanış konuşmalarından birini yapan KADAM Müdürü Prof. Dr. Osman Can Ünver'in Sempozyuma takdim ettiği ve daha sonra yayınlanmak üzere makale haline getirilen konuya ilişkin raporunu Türkçe ve İngilizce olarak sunuyoruz

Kasım 2024 sayımızda iki önemli güne de hatırlatma yaptık. Birincisi, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin 15 Kasım'da idrak edilen 41. kuruluş yıldönümü. KKTC'nin tanıtımı için kamu diplomasisi bu yazımızın konusu. Diğer konu ise Ahıska Türklerinin, günümüzden 80 yıl önce Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Komünist Partisi kararıyla yurtlarından sürgüne gönderilmesi. Bu iki yazıyı da Türkçe'nin yanında İngilizce, Almanca, Fransızca ve Arapça dillerinde takdim ediyoruz.

Diaspora Diplomasisi

Prof. Dr. Osman Can Ünver

İstinye Üniversitesi Öğretim Üyesi ve Kamu Diplomasisi Uygulama ve Araştırma Merkezi Müdürü

RAPOR

(29 Eylül 2024)

İçinde bulunduğumuz göçler çağında, göçmenlerin gittikleri ülkelerde büyük gruplar oluşturması, menşe ülkeleri ile yeni yurtları arasındaki ilişkilerin yoğunlaşmasını mümkün kılmıştır. Özellikle siyasi, ekonomik ve kültürel ilişkiler, gönderen ülke ile varış ülkesi arasındaki yakınlaşmanın itici güçleridir. Günümüzde, *diasporalaşan* ulusötesi toplulukların çabalarına ek olarak, ilgili ülkelerin de ikili ilişkileri geliştirme, etki kazanma ve barışı sağlama amacıyla etkinlik kazanmaya matuf çaba gösterdikleri görülmektedir. Bu çerçevede, diaspora diplomasisinin ne ölçüde başarılı olabileceği, uluslararası ilişkiler bağlamında henüz netlik kazanmayan alanların teorik altyapısı ve güncel uygulamaları dikkate alınarak tartışılmaktadır. Kaynak ve varış ülkeleri arasındaki kamu diplomasisi faaliyetlerinin güncel uygulamalarına bakmak, diaspora diplomasisinin geleceği için önemli göstergeler sunacaktır.

Türkiye'nin kamu diplomasisi ekosisteminde diaspora diplomasisinin değerinin anlaşılması nispeten yenidir. Göç politikaları bağlamında Türkiye, son yıllarda Türk göçmenlerin asimile olmamalarını sağlamaya yönelik yaklaşımını kurumsal ve yasal girişimlerle değerlendirmeye başlamıştır. Türkiye'nin diaspora diplomasisi, günümüzde ağırlıklı olarak kültürel kimlik bağlamında yeni zorluklarla karşı karşıyadır. Bunun da ötesinde, Türklerin yoğun olarak yaşadığı ülkelerin siyaset kurumlarının ve toplumlarının diasporalaşan Türk varlığına karşı tutum ve davranışları da önemli sorunlar içermektedir. Özellikle Batı Avrupa ülkelerinde her geçen gün güçlenen Türk ve İslam karşıtlığı, bu sorunların başında gelmektedir.

Diaspora diplomasisine ilişkin karmaşıklık ve derinlik göz önüne alındığında, Türk kamu diplomasisi ekosisteminde diaspora diplomasisinin mevcut durumunu, karşılaştığı zorlukları ve gelecekte izlenmesi gereken yolu anlamaya yönelik kapsamlı bir yaklaşım yalnızca gerekli değil, aynı zamanda son derece acildir. Siyasi, kurumsal ve kamu diplomasisi teknikleri açısından devam eden tartışmalar, Türk diaspora politikası ve diaspora diplomasisi ile ilgilenen politika yapıcılar, akademisyenler ve diaspora mensupları için kritik öneme sahiptir. Bu bildiri, Türk diaspora diplomasisinin bir kamu diplomasisi aracı olarak sınırlarının ve olası performanslarının şekillendirilmesine mütevazı bir katkı sunma girişimidir.

Güncel göç olgusunun uluslararası politika, ekonomik ilişkiler ile sosyal ve kültürel ilişkiler üzerindeki etkisi, akademik çevrelerce giderek daha fazla araştırılmakta, tartışılmakta ve devletlerin siyasi gündeminde üst sıralarda yer almaktadır. Uluslararası göç, ulus-devlet güvenliği, uluslararası hukuk ve insan hakları, ekonomik fayda ve kalkınma ile menşe, transit ve hedef ülkeler ve uluslararası örgütler açısından dış politika ilişkileri bağlamında ele alınmaktadır. Bu gelişmeler yeni değildir; yüzyıllardır göçler, kültürlerin, ulusların ve devletlerin oluşumunu etkileyen insani gelişmelerin önemli bir parçası olmuştur. Ancak, modern diasporaların siyasi aktörler ve kurumlar açısından ortaya çıkışı, yeni bir olgudur. Ulus-devletler, yurtdışındaki vatandaşlarını araçsallaştırmaya çalışmakta; ulusötesi topluluklar ise dünya çapında kamu diplomasisi araştırmacılarının dikkatini çeken diasporalar inşa etmek üzere evrim geçirmektedir. Kamu diplomasisi, bir devletin siyasi çıkarlarını korumak ve geliştirmek amacıyla hedef ülkelerdeki kamuoyunu etkilemek için belirli yöntemler kullanarak, klasik diplomasinin ötesinde sivil faaliyetler yürüttüğü bir alandır. Kamu diplomasisi, özellikle İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden bu yana önce Batılı güçler tarafından, günümüzde ise hemen hemen tüm ülkeler tarafından yoğun bir şekilde kullanılmaktadır.

Konuyla ilgili akademik literatüre dayanarak, kavramın kavramsal ve teorik analizi kısaca ele alınmış ve Türk diasporasının sınırları belirlenmeye çalışılmıştır. Diaspora üzerine yapılan güncel akademik tartışmalara bakıldığında, Rogers Brubaker'ın “dağılma”, “anavatan odaklılık” ve “sınırların çizilmesi” arasında yaptığı ayırım, kavramın doğru bir şekilde konumlandırılmasında önemli bir rol oynamaktadır. Ayrıca, klasik diasporaların aksine, “yeni” diasporaların ulus-devlet bağlamında değerlendirilmesi önem kazanmaktadır. Türk diasporasından bahsederken bu konulara özel dikkat gösterilmelidir. Gerekli açıklık sağlanmadığı takdirde, Türk diasporası aracılığıyla kamu diplomasisi uygulamasının önündeki engellerin ve fırsatların neler olduğu belirsiz kalacaktır.

Türkiye, son yıllarda bölgesel bir güç olarak jeopolitik konumu ve değişen dış politika yaklaşımları nedeniyle kamu diplomasisini etkin bir şekilde kullanmaya başlamıştır. Özellikle son yıllarda bölgede yaşanan siyasi gelişmeler ve gerilimler, Türkiye'nin dış politikada daha aktif bir rol oynamasını gerektirmiştir. Bu bağlamda, kamu diplomasisinde yapısal ve stratejik değişimler gözlemlenebilmektedir. Bu dinamik dönemde, Türkiye'nin diğer ülkelerde yaşayan vatandaşlarını ve soydaşlarını diasporalaştırarak etkili bir diaspora diplomasisi geliştirmesi zorunluluk haline gelmiştir.

Bu bildirinin temel amacı, diaspora diplomasisinin yeni Türk kamu diplomasisi ekosistemindeki yerini değerlendirmektir. Öncelikle diaspora kavramı kavramsal ve teorik boyutlarıyla ele alınmış, ardından konu Türkiye perspektifinden incelenmiştir. Bu bağlamda şu sorulara yanıt aranmaktadır: Türkiye'nin, farklı ülkelerde yaşayan Türk kökenli vatandaşları ve soydaşları diasporalaşmış mıdır? Mevcut akademik literatür göz önünde bulundurulduğunda, diaspora tanımları Türk diasporaları için nasıl değerlendirilmelidir? Farklı ülkelerdeki Türk diasporaları taksonomik açıdan nasıl değerlendirilmelidir? Bu diasporaların Türk kamu diplomasisi için önemi nedir? Türkiye'nin kamu diplomasisi yaklaşımı çerçevesinde diaspora diplomasisi gelecekte nasıl şekillenecektir? Bu sorulara açıklık getirmek amacıyla son yıllarda artan akademik kaynaklardan yararlanılmış ve diaspora kavramına ilişkin farklı yaklaşımların neden olduğu kafa karışıklığından kaçınılmaya özen gösterilmiştir. Bu amaçla statik olmayan ve Rogers Brubaker'ın tanımladığı gibi bir varlıktan ziyade bir tutum olarak anlaşılan diaspora kavramının zaman-mekân farklılıklarına göre süreklilik ve dayanıklılık açısından değerlendirilmesine özen gösterilmiştir. Ayrıca, uluslararası ilişkilerde etki politikasının uygulandığı bir araç olarak kamu diplomasisinin ve bu bağlamda diaspora diplomasisinin güncel yorumlarına da yer verilmiştir.

Diaspora Diplomacy

Prof. Dr. Osman Can Ünver

Istinye University Faculty Member and ve Director of Public Diplomacy Application and Research Center

REPORT

(29 September 2024)

In the contemporary context of international migration, the formation of sizable migrant communities in destination countries has facilitated the intensification of relations between migrants' countries of origin and their new homelands. In particular, political, economic and cultural relations serve as the primary drivers of rapprochement between the sending country and the destination country. In addition to the efforts of diasporising transnational communities, countries concerned are also engaged in efforts to improve bilateral relations, gain influence and enhance their effectiveness for the purpose of peacemaking. In this context, the potential for diaspora diplomacy to be a successful tool is discussed, with consideration given to the theoretical background of the field, which has yet to be fully clarified in the context of international relations, as well as current practices. An analysis of the current practices of public diplomacy activities between source and destination countries will provide indicators for the future of diaspora diplomacy.

The recognition of the value of diaspora diplomacy in Türkiye's public diplomacy ecosystem is a relatively recent phenomenon. In the context of migration policies, Türkiye has, in recent years, initiated a process of evaluation with a view to ensuring that Turkish migrants are not assimilated. This has involved the introduction of institutional and legal initiatives. Türkiye's diaspora diplomacy is confronted with novel challenges, predominantly within the context of cultural identity. Furthermore, the attitudes and behaviors of the political institutions and societies of countries where there is a significant Turkish diaspora also present significant challenges. One such problem is the growing anti-Turkish and anti-Islamic sentiment, particularly evident in Western European countries.

In light of the intricate and profound nature of diaspora diplomacy, it is imperative to adopt a comprehensive approach to grasping the present state of diaspora diplomacy within the Turkish public diplomacy ecosystem, the obstacles it confronts, and the optimal path forward.

The ongoing debates surrounding the techniques of political, institutional and public diplomacy are of critical importance for policymakers, academics and diaspora members themselves with an interest in Turkish diaspora policy and diaspora diplomacy. This paper represents an attempt to make a modest contribution to the shaping of the limits and possible performances of Turkish diaspora diplomacy as a public diplomacy tool.

The impact of contemporary migration on international politics, economic relations and social and cultural relations is a topic of growing interest and debate in academic circles and is a prominent item on the political agenda of states. The issue of international migration is addressed in the context of a number of interrelated areas, including the security of nation-states, international law and human rights, the economic benefits and development of affected countries, and the foreign policy relations of countries of origin, transit and destination, as well as international organizations. These developments are not a recent phenomenon. For centuries, humanitarian developments have exerted a significant influence on the formation of cultures, nations and states through the process of migration. What is new, however, is the emergence of modern diasporas in terms of political actors and institutions. Nation-states seek to leverage the influence of their citizens abroad, while transnational communities are evolving to establish diasporas that have attracted the attention of public diplomacy researchers worldwide. The term 'public diplomacy' is used to describe the activities of a state in engaging with civic society in other countries. These activities are conducted beyond the scope of more traditional forms of diplomacy and are designed to influence public opinion in order to protect and advance the state's political interests. Since the conclusion of the Second World War, public diplomacy has been employed extensively by Western powers and is currently a standard practice among nearly all countries.

In light of the existing academic literature on the subject, a conceptual and theoretical analysis of the concept is presented, and an attempt is made to delineate the boundaries of the Turkish diaspora. In the context of the current academic debates on diaspora, Rogers Brubaker's distinction between "dispersal", "homeland orientation" and "demarcation" has played an important role in the positioning of the concept. Furthermore, in contrast to traditional diasporas, it is essential to contextualize 'new' diasporas within the framework of the nation-state. It is imperative that these issues be given special attention when discussing the Turkish diaspora. In the absence of clarity on this matter, it will remain unclear what the obstacles and opportunities are for the implementation of public diplomacy through the Turkish diaspora.

In recent years, Türkiye has begun to utilise public diplomacy in an effective manner, due to its geopolitical position as a regional power and evolving foreign policy approaches. In particular, the political developments and tensions in the region in recent years have necessitated that Türkiye assume a more active role in its foreign policy. In this context, it is evident that structural and strategic changes are occurring in public diplomacy. In this dynamic period, it has become imperative for Türkiye to develop a diaspora diplomacy strategy, which would entail the diasporisation of its citizens and compatriots in other countries.

The principal objective of this paper is to assess the role of diaspora diplomacy within the evolving Turkish public diplomacy landscape. Subsequently, an attempt has been made to examine the issue from the perspective of Türkiye, following a conceptual and theoretical explanation of diaspora. The question thus arises as to whether Turkish citizens and compatriots of Turkish origin residing in different receiving countries may be considered to be diasporised. In light of the extant academic literature, how should the definitions of diaspora be evaluated with respect to Turkish diasporas? How should the various Turkish diasporas resident in different countries be classified? What is the significance of these diasporas for Turkish public diplomacy? What form will diaspora diplomacy take in the future within the context of Türkiye's public diplomacy approach? In order to clarify these issues, we have drawn upon the academic sources that have proliferated in recent years and attempted to circumvent the confusion caused by the multiplicity of approaches to the concept of diaspora. In order to achieve this, the concept of diaspora, which is not static and is better understood as an attitude rather than an entity, as defined by Rogers Brubaker, has been evaluated in terms of continuity and durability according to time-space differences. Furthermore, current interpretations of public diplomacy as an instrument of influence policy in international relations and diaspora diplomacy in this context have also been included.

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti 41 Yaşında

1950’li yıllarda İngiliz dominyonu olan Kıbrıs’ta, Rumlar adayı Yunanistan’a bağlama (ENOSİS) hedefi doğrultusunda terör eylemleri başlatmıştır. Bu süreçte, Kıbrıs Türkleri onurlu bir direniş sergileyerek büyük acılar yaşamış, 1974 yılında Türkiye’nin askeri müdahalesiyle özgürlüğüne kavuşmuş ve bağımsız bir devlet olma yoluna girmiştir. Kıbrıs Türkleri, merhum liderleri Rauf Denktaş’ın öncülüğünde ve Birleşmiş Milletler koordinasyonunda, adada eşitlik esasına dayalı iki toplumlu bir federe devlet yapısının kurulması için Rum tarafıyla uzun süre müzakere yürütmüş ancak, başından beri adanın tümüne sahip olma ve Türk toplumunu yok sayma duruşunu değiştirmeyen Rumların, bu çözüme yanaşmadıkları görülmüştür. Bunun üzerine, 1974 sonrası “Kıbrıs Türk Federe Devleti” olarak adlandırılan Türk yönetimi, 15 Kasım 1983’te “Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti”ni (KKTC) ilan etmiştir. İşte 41 yıl önce Kıbrıs Türklerinin devletler ailesinin onurlu bir üyesi olarak attığı adımla kurulan KKTC’nin kuruluş öyküsü budur. Sonraki yıllarda iki toplum arasındaki müzakereler devam etmiş, 2004 yılında Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan’ın adıyla anılan “Annan Planı” ile çözüme yaklaşılsa da, Rumların referandumda bu planı reddetmesi KKTC’nin var olan meşruiyetini daha da pekiştirmiştir.

Bu noktada, sadece Türkiye Cumhuriyeti tarafından tanınan KKTC’nin diğer devletler tarafından ısrarla tanınmamış olmasının nedenleri üzerinde durulmalıdır. KKTC, Kıbrıs Türkle-

rine uygulanan ve büyük can kayıplarına yol açan etnik temizlik politikasına karşı verilen büyük mücadele sonrasında kurulmuş olan ve devletler hukuku açısından herhangi bir tereddüde yer bırakmayan bir Cumhuriyettir. Siyasi baskılar ve denge politikaları nedeniyle “henüz” tanınmamış olması bu gerçeği değiştiremez. Nitekim son dönemde, KKTC’nin Türk Devletleri Teşkilatı’na “gözlemci üye” sıfatıyla dahil olması, tanınmanın de facto gerçekleşmeye başladığı olarak yorumlanmaktadır. O halde konunun stratejik kamu diplomasisi anlayışıyla dünya kamuoyuna hatırlatılması, Kıbrıs Türklerine yapılan haksızlıkların boyutları ve sonuçlarıyla anlatılması ve başka krizlerde iki devletli çözüm önerenlerin neden mesele Kıbrıs olunca adada iki müstakil devletin varlığına karşı çıktıkları güçlü biçimde tartışmaya açılmalıdır.

41st Anniversary of the Turkish Republic of Northern Cyprus

The Turkish Cypriots, who put up a glorious resistance against the terrorist movements launched by the Greeks in the 1950s in order to annex the island to Greece (ENOSIS), regained their freedom after all the suffering with the military intervention of Turkey in 1974 and started the path of becoming an independent and honorable state. The Turkish Cypriots, under the leadership of their late leader Rauf Denktash and under the coordination of the United Nations, entered into endless negotiations with the Greek Cypriot side for the formation of a bi-communal federated state structure based on the principle of equality in Cyprus, but it was seen that the Greeks, who did not change their stance of owning the whole island and ignoring the Turkish community from the beginning, did not favor this solution. As a result, the Turkish side, which was called the "Turkish Federated State of Cyprus" after 1974, finally declared the "Turkish Republic of Northern Cyprus" (TRNC) on 15 November 1983. This is the story of the creation of the TRNC, which was established 41 years ago with the step taken by the Turkish Cypriots as an honored member of the family of states. In the years that followed, negotiations between the two communities continued, and in 2004 the 'Annan Plan', named after United Nations Secretary-General Kofi Annan, came very close to a solution, but when the Greeks rejected even this plan in the referendum, the legitimacy of the TRNC as a state was further strengthened.

At this point, it should be stressed why the TRNC, which is only recognized by the Republic of Turkey, has not been recognized by other states. The TRNC is a republic that was established after a great struggle against the ethnic cleansing policy imposed on the Turkish Cypriots, which

led to a great loss of life, and which leaves no room for doubt in terms of international law. The fact that it has not 'yet' been recognized due to political pressure and balancing policies cannot change this fact. In fact, the recent admission of the TRNC to the Organisation of Turkic States as an 'observer member' is interpreted as a de facto recognition. Therefore, a strategic public diplomacy approach should be used to remind the world of the issue, to explain the injustice done to the Turkish Cypriots, its dimensions and consequences, and to discuss in detail why those who propose a two-state solution in other crises are against the existence of two independent states on the island when it comes to Cyprus.

41. Jahrestag der Türkischen Republik Nordzypren

Die türkischen Zyprioten, die in den 1950er Jahren einen glorreichen Widerstand gegen die von den Griechen gestarteten terroristischen Bewegungen leisteten, um die Insel an Griechenland (ENOSIS) zu annektieren, erlangten nach all dem Leid durch die militärische Intervention der Türkei im Jahr 1974 ihre Freiheit zurück und begannen den Weg, ein unabhängiger und ehrenwerter Staat zu werden. Die türkischen Zyprioten begannen unter der Führung ihres verstorbenen Anführers Rauf Denktasch und unter der Koordination der Vereinten Nationen endlose Verhandlungen mit der griechisch-zypriotischen Seite über die Bildung einer bikommunalen föderierten Staatsstruktur auf der Grundlage des Gleichheitsprinzips in Zypern, aber es zeigte sich, dass die Griechen, die ihre Haltung, die gesamte Insel zu besitzen, nicht änderten und die türkische Gemeinschaft von Anfang an ignorierten, diese Lösung nicht befürworteten. Daraufhin rief die türkische Seite, die seit 1974 als „Türkischer Föderierter Staat Zypern“ bezeichnet wurde, am 15. November 1983 schließlich die „Türkische Republik Nordzypren“ (TRNZ) aus. Dies ist die Geschichte der Gründung der TRNZ, die vor 41 Jahren mit dem Schritt der türkischen Zyprioten als ehrenwertes Mitglied der Staatenfamilie ins Leben gerufen wurde. In den darauffolgenden Jahren wurden die Verhandlungen zwischen den beiden Gemeinschaften fortgesetzt, und 2004 kam der nach dem Generalsekretär der Vereinten Nationen Kofi Annan benannte „Annan-Plan“ einer Lösung sehr nahe. Als jedoch die Griechen selbst diesen Plan im Referendum ablehnten, wurde die Legitimität der TRNZ als Staat weiter gestärkt.

An dieser Stelle sollte betont werden, warum die nur von der Republik Türkei anerkannte TRNZ von anderen Staaten nicht anerkannt wurde. Die TRNZ ist eine Republik, die nach einem

großen Kampf gegen die den türkischen Zyprioten aufgezwungene Politik der ethnischen Säuberung gegründet wurde, die zu einem hohen Verlust an Menschenleben führte und die keinen Raum für Zweifel in Bezug auf das Völkerrecht lässt. Die Tatsache, dass sie aufgrund politischen Drucks und ausgleichender Politik „noch“ nicht anerkannt wurde, ändert nichts an dieser Tatsache. Tatsächlich wird die jüngste Aufnahme der TRNZ in die Organisation der Turkstaaten als „Beobachtermitglied“ als de-facto-Anerkennung interpretiert. Daher sollte ein strategischer Ansatz der öffentlichen Diplomatie verfolgt werden, um die Welt an das Problem zu erinnern, das den türkischen Zyprioten angetane Unrecht, seine Dimensionen und Folgen zu erklären und ausführlich zu erörtern, warum diejenigen, die in anderen Krisen eine Zweistaatenlösung vorschlagen, gegen die Existenz zweier unabhängiger Staaten auf der Insel sind, wenn es um Zypern geht.

41e anniversaire de la République turque de Chypre du Nord

Les Chypriotes turcs, qui ont opposé une résistance glorieuse aux mouvements terroristes lancés par les Grecs dans les années 1950 afin d'annexer l'île à la Grèce (ENOSIS), ont retrouvé leur liberté après toutes ces souffrances grâce à l'intervention militaire de la Turquie en 1974 et se sont engagés sur la voie de l'indépendance et de l'honneur. Les Chypriotes turcs, sous la direction de leur défunt leader Rauf Denktash et sous la coordination des Nations unies, ont entamé d'interminables négociations avec la partie chypriote grecque en vue de la formation d'une structure étatique bicommunautaire fédérée basée sur le principe de l'égalité à Chypre, mais il est apparu que les Grecs, qui n'avaient pas changé leur position de posséder toute l'île et d'ignorer la communauté turque depuis le début, n'étaient pas favorables à cette solution. En conséquence, la partie turque, appelée « État fédéré turc de Chypre » après 1974, a finalement déclaré la « République turque de Chypre du Nord » (RTCN) le 15 novembre 1983. Telle est l'histoire de la création de la RTCN, qui a vu le jour il y a 41 ans avec l'accession des Chypriotes turcs au rang de membre honoré de la famille des États. Dans les années qui ont suivi, les négociations entre les deux communautés se sont poursuivies et, en 2004, le « plan Annan », du nom du secrétaire général des Nations unies Kofi Annan, a été très proche d'une solution, mais lorsque les Grecs ont rejeté ce plan lors du référendum, la légitimité de la RTCN en tant qu'État s'est trouvée encore renforcée.

À ce stade, il convient de souligner pourquoi la RTCN, qui n'est reconnue que par la République de Turquie, n'a pas été reconnue par d'autres États. La RTCN est une république qui a été créée

après une lutte acharnée contre la politique de nettoyage ethnique imposée aux Chypriotes turcs, qui a entraîné de nombreuses pertes humaines, et qui ne laisse aucune place au doute en termes de droit international. Le fait qu'elle n'ait pas « encore » été reconnue en raison de pressions politiques et de politiques d'équilibre n'y changera rien. En fait, l'admission récente de la RTCN à l'Organisation des États turcs en tant que « membre observateur » est interprétée comme une reconnaissance de facto. Par conséquent, une approche stratégique de diplomatie publique devrait être utilisée pour rappeler au monde la question, expliquer l'injustice faite aux Chypriotes turcs, ses dimensions et ses conséquences, et discuter en détail des raisons pour lesquelles ceux qui proposent une solution à deux États dans d'autres crises s'opposent à l'existence de deux États indépendants sur l'île lorsqu'il s'agit de Chypre.

الذكرى الـ41 لتأسيس الجمهورية التركية لشمال قبرص

إن القبارصة الأتراك الذين قاوموا مقاومة مجيدة ضد الحركات الإرهابية التي شنها اليونانيون في الخمسينيات من القرن استعادوا حريتهم بعد كل هذه المعاناة بالتدخل العسكري التركي، (ENOSIS) الماضي من أجل ضم الجزيرة إلى اليونان في عام 1974 وبدأوا طريقهم ليصبحوا دولة مستقلة ومشرفة. دخل القبارصة الأتراك، تحت قيادة زعيمهم الراحل رؤوف دنكتاش وبتنسيق من الأمم المتحدة، في مفاوضات لا نهاية لها مع الجانب القبرصي اليوناني لتشكيل هيكل دولة اتحادية ثنائية الطائفة على أساس مبدأ المساواة في قبرص، ولكن لوحظ أن اليونانيين الذين لم يغيروا موقفهم المتمثل في امتلاك الجزيرة بأكملها وتجاهل الطائفة التركية منذ البداية لم يحبذوا هذا الحل. ونتيجة لذلك، أعلن الجانب التركي، الذي كان في 15 نوفمبر (TRNC) "يسمى "دولة قبرص التركية الاتحادية" بعد عام 1974، "الجمهورية التركية لشمال قبرص في 1983. هذه هي قصة إنشاء الجمهورية التركية لشمال قبرص الشمالية، التي تأسست قبل 41 عاماً بالخطوة التي اتخذها القبارصة الأتراك كعضو مشرف في أسرة الدول. في السنوات التي تلت ذلك، استمرت المفاوضات بين الطائفتين، وفي عام 2004، اقتربت "خطة عنان"، التي سميت على اسم الأمين العام للأمم المتحدة كوفي عنان، من التوصل إلى حل، ولكن عندما رفض اليونانيون حتى هذه الخطة في الاستفتاء، تعززت شرعية الجمهورية التركية لشمال قبرص الشمالية كدولة.

عند هذه النقطة، ينبغي التأكيد على سبب عدم اعتراف جمهورية شمال قبرص التركية بجمهورية شمال قبرص التركية التي لم تعترف بها سوى الجمهورية التركية. فالجمهورية التركية لشمال قبرص الشمالية التركية هي جمهورية تأسست بعد نضال كبير ضد سياسة التطهير العرقي التي فرضت على القبارصة الأتراك، والتي أدت إلى خسائر كبيرة في الأرواح، وهو ما لا يدع مجالاً للشك من حيث القانون الدولي. وحقيقة أنه لم يتم الاعتراف بها "حتى الآن" بسبب الضغوط السياسية وسياسات الموازنة لا يمكن أن تغير هذه الحقيقة. في الواقع، فإن قبول جمهورية شمال قبرص التركية مؤخراً في منظمة الدول التركية كـ "عضو مراقب" يُفسر على أنه اعتراف فعلي. ولذلك، ينبغي استخدام نهج الدبلوماسية العامة الاستراتيجية لتذكير العالم بالقضية وشرح الظلم الواقع على القبارصة الأتراك وأبعاده وعواقبه، ومناقشة أسباب معارضة من يقترحون حل الدولتين في الأزمات الأخرى لوجود دولتين مستقلتين في الجزيرة عندما يتعلق الأمر بقبرص.

Ahıska Türklerinin Acıklı Dramı

Yakın tarihin en acıklı sürgün olaylarından biri, 1944 yılında Josef Stalin liderliğindeki Sovyetler Birliği'nde yaşanmıştır. Bugünkü Gürcistan sınırları içinde yer alan Ahıska bölgesinin Türk nüfusu, acımasız bir kararla Sovyetler Birliği'nin farklı bölgelerine ve Türkistan'ın içlerine sürgün edilmiştir. Evlerini ve yurtlarını kaybeden, sürgün yolculuklarında yaşamını yitiren Ahıska Türkleri, karşılaştıkları tüm zorluklara rağmen bugüne kadar milli kimliklerini ve kültürlerini muhafaza etmeyi başarmıştır.

Ahıska Türkleri, yerleştirildikleri bölgelerde baskılara maruz kalmış ve defalarca yerlerinden edilmiş olmalarına rağmen kaybettikleri vatanlarına geri dönebilmeyi ümit ederek yaşamlarını sürdürmüşlerdir. Türkiye, Ahıskalı soydaşlarına her zaman sahip çıkmış, onların sorunlarının çözümü için uluslararası platformlarda diplomatik girişimlerde bulunmuştur.

Bugün Ahıska Türkleri, başta Azerbaycan, Kazakistan, Kırgızistan ve Özbekistan gibi Türk Cumhuriyetleri olmak üzere Amerika Birleşik Devletleri ve dünyanın farklı ülkelerine dağılmış bir halk olarak yaşamlarını sürdürmektedir. Türkiye'de ise Artvin'in Posof, Şavşat, Yusufeli ve Ardanuç bölgelerinde yaşamaya devam eden Ahıska Türkleri, 20. yüzyılın acıklı bir sürgün hadisesinden arta kalan acılı bir halktır.

The Painful Tragedy of Ahıska Turks

One of the most tragic deportation events in recent history occurred in 1944 under Josef Stalin's leadership in the Soviet Union. The Turkish population of the Ahıska region, located within the borders of present-day Georgia, was ruthlessly deported to various regions of the Soviet Union and deep into Turkestan. Despite losing their homes and homeland, and losing many lives during the deportation journey, the Ahıska Turks have managed to preserve their national identity and culture to this day.

The Ahıska Turks continued to live with the hope of returning to their lost homeland, despite being subjected to oppression and being displaced multiple times in the regions where they were settled. Turkey has always supported its Ahıska kinsmen and made diplomatic efforts on international platforms to resolve their problems.

Today, the Ahıska Turks continue to live as a dispersed people across different countries, primarily in Turkish Republics such as Azerbaijan, Kazakhstan, Kyrgyzstan, and Uzbekistan, as well as in the United States and various other countries around the world. In Turkey, they continue to live in the regions of Posof, Şavşat, Yusufeli, and Ardanuç in Artvin, remaining a people marked by the painful deportation of the 20th century.

Das Schmerzhafte Drama der Ahıska-Türken

Eine der tragischsten Deportationsgeschichten der jüngeren Geschichte ereignete sich 1944 unter der Führung von Josef Stalin in der Sowjetunion. Die türkische Bevölkerung der Ahıska-Region, die sich innerhalb der Grenzen des heutigen Georgiens befindet, wurde rücksichtslos in verschiedene Regionen der Sowjetunion und tief nach Turkestan deportiert. Trotz des Verlusts ihrer Häuser und Heimat und vieler Menschenleben während der Deportationsreise haben die Ahıska-Türken es geschafft, ihre nationale Identität und Kultur bis heute zu bewahren.

Die Ahıska-Türken lebten weiter in der Hoffnung, in ihre verlorene Heimat zurückzukehren, trotz Unterdrückung und mehrfacher Vertreibung in den Regionen, in denen sie angesiedelt wurden. Die Türkei hat ihre Ahıska-Landsleute stets unterstützt und auf internationalen Plattformen diplomatische Bemühungen zur Lösung ihrer Probleme unternommen.

Heute leben die Ahıska-Türken verstreut in verschiedenen Ländern, hauptsächlich in türkischen Republiken wie Aserbaidschan, Kasachstan, Kirgisistan und Usbekistan sowie in den Vereinigten Staaten und verschiedenen anderen Ländern der Welt. In der Türkei leben sie weiterhin in den Regionen Posof, Şavşat, Yusufeli und Ardanuç in Artvin und bleiben ein Volk, das von der schmerzhaften Deportation des 20. Jahrhunderts gezeichnet ist.

Le Drame Douloureux des Turcks D'Ahıska

L'un des événements de déportation les plus tragiques de l'histoire récente s'est produit en 1944 sous la direction de Josef Staline en Union Soviétique. La population turque de la région d'Ahıska, située dans les frontières de la Géorgie actuelle, a été impitoyablement déportée dans diverses régions de l'Union Soviétique et au cœur du Turkestan. Malgré la perte de leurs maisons et de leur patrie, et la perte de nombreuses vies durant le voyage de déportation, les Turcs d'Ahıska ont réussi à préserver leur identité nationale et leur culture jusqu'à ce jour.

Les Turcs d'Ahıska ont continué à vivre avec l'espoir de retourner dans leur patrie perdue, malgré les oppression et les déplacements multiples dans les régions où ils ont été installés. La Turquie a toujours soutenu ses compatriotes d'Ahıska et a entrepris des démarches diplomatiques sur des plateformes internationales pour résoudre leurs problèmes.

Aujourd'hui, les Turcs d'Ahiska continuent de vivre comme un peuple dispersé dans différents pays, principalement dans les républiques turques telles que l'Azerbaïdjan, le Kazakhstan, le Kirghizistan et l'Ouzbékistan, ainsi qu'aux États-Unis et dans divers autres pays du monde. En Turquie, ils continuent de vivre dans les régions de Posof, Şavşat, Yusufeli et Ardanuç dans la province d'Artvin, restant un peuple marqué par la douloureuse déportation du XXe siècle.

الدراما الحزينة للأتراك المسخيت

حدثت واحدة من أكثر عمليات الترحيل المأساوية في التاريخ الحديث في عام 1944 في الاتحاد السوفيتي في عهد جوزيف ستالين. فقد تم ترحيل السكان الأتراك في مسخيتيا، الذين يقع موطنهم الأصلي في جورجيا الحالية، بلا رحمة إلى مناطق مختلفة من الاتحاد السوفيتي وإلى داخل تركستان. على الرغم من الاضطهاد الذي عانوا منه، احتفظ الأتراك المسخيتية بهويتهم وثقافتهم القومية. لقد فقدوا منازلهم ومبانيهم وهلكوا في الشوارع، لكنهم تمكنوا من الحفاظ على هويتهم وثقافتهم حتى يومنا هذا. لقد تعرضوا للاضطهاد في المناطق التي طُردوا إليها، وتم تهجيرهم وواصلوا حياتهم بأمل لا يتزعزع في أن يتمكنوا يوماً ما من العودة إلى وطنهم المفقود.

رحبت تركيا بأذرع مفتوحة بأبناء الأشكالي، واتخذت تدابير دبلوماسية حاسمة لحل مشاكلهم. واضطروا إلى التشتت في بلدان مختلفة حول العالم، وخاصة الولايات المتحدة الأمريكية. إن الأتراك المسخيت، الذين لا يزالون يعيشون اليوم في الجمهوريات التركية مثل أذربيجان وكازاخستان وقيرغيزستان وأوزبكستان وجورجيا، وكذلك في بوسوف وأرتفين وشافشات ويوسفلي وأردانوتش في تركيا، هم شعب فخور بنجاته من تجربة المنفى المؤلمة في القرن العشرين.